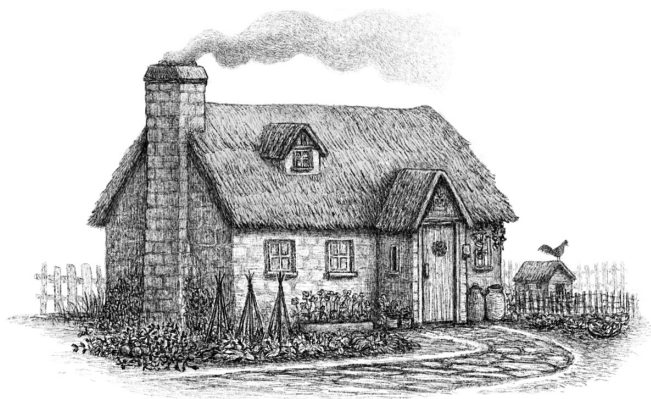


# Ümikarude küla



KATHERINE APPLGATE

Illustreerinud Charles Santoso

Inglise keelest tõlkinud Kristina Uluots

7 VARRAK

# Esimene osa



Ühel hilisel pärastlõunal ilmub Perchance'i küla vanale karussellile tilluke olend.

Ta on puust üksisarviku sadulas hädine, uimane ja märg nagu vastsündinu.

Olend pilgutab silmi, ja pilgutab veel kord.

Ta uriseb peenikese häälega.

Ta ägiseb ja ohib hingates. Olendi karvased käpad liiguvad, kui ta tahab, et need liiguksid. Ta pöörab pead siia poole ja sinna poole.

Näib, et temaga on kõik korras.

Aga kus ta asub? Ja mis veel tähtsam – *miks* ta on seal?

Olend patsutab oma elutu ratsu kaela. Küllap ta peaks siin ootama. Jah. Asjaolusid arvestades võib see olla kõige parem, mida ta saab teha. Tal pole enda olemusest veel head ettekujutust. Aga ta näib olevat kannatlik. Ja ta kahtlustab, et kannatlikkusest võib talle palju abi olla, see võib isegi ta elu päästa.

Olendi meisterdas nobedate sõrmede ja sooja südamega poiss. Ta punus piimjasvalges kuukumas tundide kaupa rohukõrsi ja ohakavilla, et anda olendile olemasolu.

Olendil on ka sõber, teraste silmade ja jonnaka hingega tüdruk. See tüdruk on küll noor, kuid mõistab seda, mida teised ei mõista.

Puust ratsu seljas kõssitav olend ei tea sellest midagi, veel mitte.

Kuid seda teab ta kindlalt, et ta on täitsa elus ja täitsa üksi.



# 1

Kunagi ammu, kui kivid olid veel pehmed ja tähed olid tolmuterad, armastasin ma koletist.

Sellest tundub terve igavik möödunud olevat ja küllap ongi, ehkki tegelikult polnud asjad üldse nii teistmoodi. Tõsi, maagia oli siis leebe ja seda oli palju. Kuid see on kogu aeg olemas, kui vaid tead, kust otsida. Lõppude lõpuks naeratab kuu meile siiani aeg-ajalt ning maailm pöörleb ikka veel nagu tantsija läbi taeva-laotuse.

Nii või teisiti pole küsimused, millal ja kus see juhtus, eriti olulised.

Maailm on vana, aga meie ei ole – ja see on kõik, mis teil tuleb meeles hoida.



## 2

Ma arvan, et olen alati imelikke elukaid armastanud. Isegi väeti lapsena tõmbas mind nende poole.

Mida hirksam, haisvam, inetum see oli, seda parem.

Loomulikult tutvustati mulle lahkelt kõiki maailmale tuntud loomi. Linnud ja nahkhiired, kärnkonnad ja kassid, limased ja soomustega, väarikad ja alandlikud.

Kuid mina armastasin kõige rohkem neid,

keda keegi ei armastanud. Neid, keda rahvas kutsus *kahjuriteks*. *Söödikuteks*. Isegi *koletisteks*.

Mu lemmikuid kutsuti kisakõrideks. Nad röökisid öösiti nagu vanadusnõdrad kuked ja keegi ei saanud kunagi teada, miks.

Nad olid turtsakad nagu väsinud pisipõnnid. Nad olid räpakad nagu näljased sead.

Ja – ma arvan, et seda polegi võimalik viisakalt öelda – nad haisesid nagu solgiauk.

Ärrita vaid sellist ning ta võnksab oma suure sabaga ja paiskab välja sama vänge haisu, kui on välikäimlas augustikuus.

Ja kisakõrid olid peaaegu kogu aeg ärritunud.

Nii juhtub, kui inimesed pidevalt sinu poole nooli sihivad.

Kisakõridel olid nõelteravad hambad ja hirmsad küünised. Neil olid metsikud rohekaskollased silmad, kaks kaarjat kihva ja nad ilastasid rohkem kui koer õhtusöögilaua ääres. Nad polnud suured. Ma pakun, et

umbes pisikese karupoja mõõtu. Nende turris karv oli ploomilillat värvi ja nende sabad nägid välja nagu kõrbema lastud pannkoogid, mis on ogadega kaetud.

Ma olen iga kell valmis tunnistama, et kisakõrid polnud kenad loomakesed. Kuid sellegipoolest oli neil mu südames oma koht.

Ma ei teagi, miks. Võib-olla teadsin ma ise nii mõndagi selle kohta, kuidas olla keegi, keda ei armastata. Võib-olla siis, kui kogu maailm marssis ühte jalga, hakkas mingi pahur osa minust karjuma: Willodeen, sina tee teisiti.

See kohe kisub sind põlatutesse kiinduma, eks ole? Ja mulle näis kindlalt, et kisakõrid on looduses kogu aeg põlatud olnud.

Ehkki kiindumine nunnudesse kutsikatesse oleks olnud palju kergem.

Nojah. Nii see oli.

Selgitamine, miks me armastame seda, mida me armastamine, nõuab minust palju targemat inimest.